

Móra Ferenc

(Kiskunfélegyháza, 1879. július 19. – Szeged, 1934. február 8.) író, újságíró, muzeológus)

Szegényparaszt családból származott, atyja Móra Márton foltozó szücslegény, majd mester, anyja Juhász Anna kenyérsütő asszony. Tanulmányait – a család szegénysége miatt – nehéz körülmények között végezte. A budapesti egyetemen földrajz-természetrájk szakos tanári diplomát szerzett, de segédtanárként csupán egy évig tanított a Vas vármegyei Felsőlvón.

Innen még a század elején a Szegedi Napló munkatársa került Szegedre. A lapnak 1913–1919 között főszerkesztője volt, majd haláláig állandó munkatársa maradt. Ez volt jóformán az egyetlen hírlap, amelyik nem állt a világháborús propaganda szolgálatába. 1904-től a Somogyi-könyvtár és a Közművelődési Palota tisztviselője, könyvtárosa volt, emellett a régészetre is szakosodott, ásatásokat végzett, 1908-ban a Múzeumok és Könyvtárak Országos Főfelügyelősége által szervezett régészeti tanfolyamot is elvégezte. Tömörkény István 1917-ben bekövetkezett halála után a múzeum igazgatója lett.

Móra Ferenc 1911 - 1920 között a Szeged szabadkőműves páholy tagja volt, számos tisztséget betöltött, avató beszédek tartott és szabadkőműves verseket írt.

Komoly értéket jelentenek az Alföldön és főleg a Szeged körüli őskori településeken ásatással feltárt anyagokról szóló beszámoló jellegű tanulmányai: A kunágotai sírok (Régészeti tanulmány. Szeged, 1926).

Hírlapi cikkei, gondosan szerkesztett és tökéletes stilisztikai bravúrral felépített tárcái a szegedi Délmagyarország hasábjain jelentek meg. 1922-től a Világ c. liberális napilap munkatársa volt, majd annak megszűnése után a Magyar Hírlapban jelentek meg tárcái, az utóbbinak haláláig főmunkatársa volt.